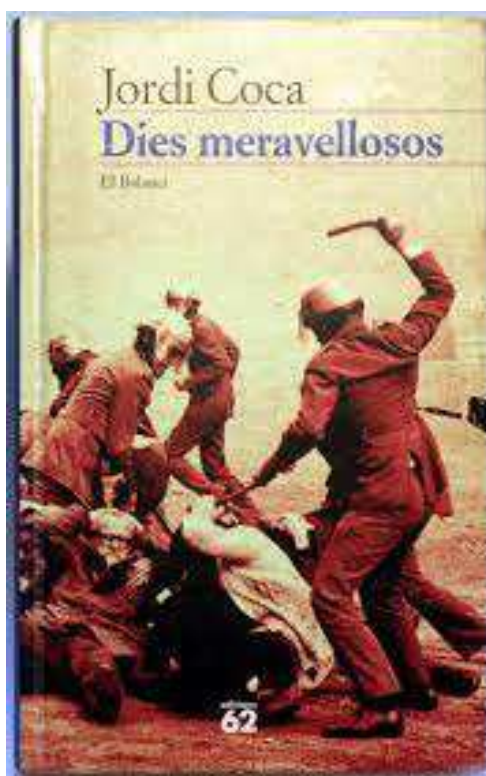

CLUB DE LECTURA

Curs 2022-2023

JORDI COCA DIES MERAVELLOSOS

Tertúlia: dilluns, 17 d'abril a les 18,30 h.

BIBLIOTECA
FAGES DE CLIMENT FIGUERES
CENT ANYS

Diputació de Girona

Figueres Cultura

 Biblioteques
Públiques
de Catalunya

L'AUTOR:

Jordi Coca i Villalonga va néixer a Barcelona el 20 d'octubre de 1947. Als 14 anys va sentir una forta atracció pel món del teatre, raó per la qual en acabar el batxillerat va començar a estudiar Art dramàtic i Filologia catalana a la Universitat de Barcelona.

Amb els anys ha publicat desenes de llibres, la seva obra és bàsicament narrativa, tot i que també ha escrit teatre, poesia i assaig. Pel que fa a la narrativa, la seva producció es va iniciar el 1971 amb la novel·la *Un d'aquells estius (Els Lluïsos)*. Segueix després un llarg període de recerca formal amb obres curtes que va de 1973 fins al 1985 i que s'apleguen al volum *El cor de les coses*, editat el 1995. A partir de 1985 el conjunt de la seva narrativa es desenvolupa en tres plans diferents:

a) d'una banda hi ha una voluntat de crònica del segle xx a Catalunya, vist sempre des de la perspectiva de personatges senzills que són víctimes dels esdeveniments històrics malgrat que no acaben d'entendre'ls. En aquest apartat hi ha novel·les com ara, ***Dies meravellosos***, *Sota la pols* o *La noia del ball*.

b) novel·les com *La faula dels ocells grecs*, *De nit, sota les estrelles* o *L'Emperador*, usen temes procedents de la mitologia o de les faules i els fan servir per tractar qüestions relacionades amb el poder polític i la corrupció. Aquesta temàtica també apareix sovint al seu teatre.

c) El tercer pla narratiu de Coca és clarament de to intimista, i planteja relats amb un suport argumental mínim, on personatges generalment femenins se'ns mostren aclaparats de solitud i incertesa, víctimes també de la pressió generalment injusta que la vida política i les convencions socials exerceixen en els individus. Algunes novel·les d'aquest bloc creatiu són *Mal de lluna*, *Louise, un conte sobre la felicitat*, *Lena*, *Cara d'àngel*, *Sorres blanques*, *En caure la tarda*, *El diable i l'home just*, o bé *Califòrnia* i una novel·la molt especial, *El darrer dia*, publicada recentment

La producció per al teatre és clarament política en peces com ara *Platja negra*, en una versió molt lliure d'Antígona o bé a *Interior anglès*. Ha fet versions teatrals lliures d'obres d'Ibsen o adaptacions de Joan Maragall. A més d'escriptor, és dramaturg i director d'escena, i algunes de les seves obres han estat estrenades en català i anglès

Ha guanyat diversos premis literaris, entre els quals destaquen el premi Documenta, el premi Josep Pla, el Premi de la Crítica de narrativa catalana, el Ciutat de Palma, el Premi Ramon Muntaner de Literatura Juvenil i el Premi Sant Jordi de novel·la, entre altres. Com a poeta es veu influït per la poesia oriental. Destaquen les seves versions al català d'autors com Maurice Maeterlinck i del poeta japonès Matsuo Bashō. Pel que fa a l'assaig, s'ha centrat principalment en temes teatrals. Recentment ha rebut el premi Ciutat de Barcelona per seu llibre "*El teatre de Shakespeare en el seu context*".

També ha estat col·laborador de premsa i ha conreat l'assaig sobre temes teatrals i literaris, especialment estudiant les obres de Joan Brossa, Manuel de Pedrolo, Josep Palau i Fabre i W Shakespeare.

Entre el 1988 i el 1992 va dirigir l'Institut del Teatre, institució de la qual ha estat professor d'arts dramàtiques. Actualment és catedràtic emèrit. De 1993 a 1996 va ser Director dels Serveis d'Acció Cultural de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona. Actualment és professor de literatura i teoria dramàtica a ESART, el centre superior de Barcelona vinculat a la University of Bath. Va ser professor visitant a la Universitat de Berkeley durant el segon semestre de 1992, i escriptor visitant a les universitats de Frederick i de Richmond durant el mes d'abril de 2016.

L'OBRA:

Jordi Coca sol dir que *“les novel·les no expliquen les coses que passen sinó com els homes passen per les coses”*. En la seva obra narrativa tendeix a plantejar l'efecte que l'entorn polític i social té en els éssers humans. Lluny del que es podria pensar, d'aquest plantejament no sorgeix una obra naturalista, ja que en comptes de descriure el medi, Coca focalitza el seu interès en l'evolució íntima dels personatges i en les seves incerteses. En el fons, es tracta d'una obra sobre la formació i l'evolució de la identitat personal.

És per aquest motiu que en les seves novel·les apareixen sovint temàtiques que s'interrelacionen, com ara el viatge, l'autoritarisme, la violència, la falta d'informació o la importància de la cultura. Són obres que ens mostren l'ésser humà acarant a una realitat indefugible: allò que ja s'ha viscut. Davant d'aquesta realitat viscuda hi ha tres opcions: assumir allò que s'ha estat, mentir i manipular, o bé oblidar.

Dies meravellosos es va publicar l'any 1995. Guardonada amb el premi Ciutat de Palma, és un bon exemple de novel·la concebuda des d'aquests trets que hem exposat en les línies anteriors. Es tracta d'una crònica de la transició vista per un grup de joves del poble imaginari de Llupià, un poble petit, fora de Barcelona. La novel·la vol reflectir el paper dels que fan la història des de baix, de la gent corrent, els que en realitat protagonitzen els grans canvis històrics.

En aquest cas es posa molt èmfasi en el canvi de costums que es va viure en el país els anys de l'anomenada transició democràtica, des del 1972 amb la mort de Carrero Blanco fins les eleccions municipals del 1979, amb la mort de Franco el 1975. Coca sempre ha dit que va voler evitar fer una crònica de la transició a través dels polítics que van maniobrar i negociar per arribar a un pacte sinó que va voler retratar una colla de personatges d'extracció social baixa, sense formació universitària i que viuen fora de Barcelona.

Els anys escollits van ser molt densos en canvis de tota mena en el país. De fet van ser els anys del despertar de la consciència que més enllà del franquisme hi havia un món possible, un món desconegut. En aquesta ocasió l'autor tria alguns trets significatius d'aquells anys, com el fet que els joves sentissin la necessitat de viatjar, de descobrir altres cultures i altres estils musicals, que poguessin tenir accés a llibres fins aleshores prohibits... I el fet que en el centre de l'acció hi hagi l'ambient del teatre possibilita plantejar amb naturalitat temes com la desvinculació del sexe i l'amor que van ser molt significatius en aquells anys.

En la novel·la es contraposen dos punts de vista: El del narrador, que no té nom, pel qual *els dies meravellosos* són els de la seva adolescència, prenent cerveses i perseguint noies i el d'en Nino, que pensa que *els dies meravellosos* arriben just aleshores, amb la presa de consciència dels canvis polítics. Tot i que l'aposta decidida per la diversió enfront a l'opció de l'activisme polític siguin tan diferents, el món del narrador i el d'en Nino conviuen sovint i s'entrecreuen constantment. Es pretén reflectir el primer pas a la maduresa, l'acceptació de la desil·lusió, les pèrdues d'amistat.

Jordi Coca afirma que en aquesta novel·la va voler fer de mirall de la seva generació però sense nostàlgia, *“evitant subratllar res que pogués tenir connotacions sentimentals”*. La veu del narrador esdevé la veu del desencís en una època en què tot canvia i més enllà dels protagonistes “oficials”, converteix la transició en un estat d'ànim. És la veu d'un supervivent.

Els anys que serveixen de marc temporal són “meravellosos” però això no vol dir que tinguin gaire res de “bonics”. Són anys difícils, de lluita, amb la consciència d'estar canviant els costums, la manera de relacionar-se, la política...

El lector assisteix a un exercici de descripció d'uns anys transcendents per a la història d'un país però des d'una òptica intrahistòrica, és a dir des de la mirada i la acció d'aquells personatges senzills que mouen la història malgrat no surten mai en els llibres de història, llibres que semblen reservats pels grans noms propis dels líders socials, polítics i militars protagonistes dels tractats històrics oficialistes. Es tracta de personatges que participen de les inquietuds del seu temps però a la vegada atenen els seus propis problemes.

[illegible]